

den sorte Kaleschehimmel sad en eller anden levergusten Hypokondrist med indsinkne Øjne, der stirrede sløvt ud paa Regnen, uden Energi til at skynde paa Kusken, men ogsaa uden nogensomhelst Utaalmodighed i Retning af at naa sit Bestemmelsessted, hvor ingen Glæde ventede.

Da tittede et rødkindet Barneansigt smilende op over Kaleschens Forlæder . . . og lidt efter kom eet til . . . og samtidig en lille, buttet Haand, der med udspilede Fingre søgte at opfange de nedfaldende Regndraaber. Det var som pludselig at se Englehoveder dukke op af en Ligkiste. De lyseblaa Øjne straaled; og for hvert Hus, Vognen kørte forbi, hvert Par Faar, der stod og græssede ved Vejkanten, brød bægge de smaa ud i høje Henrykkelsesraab.

Saa vendte den største sig med eet om og raabte ivrig:

„Fa'er! Tante! . . . Se dog!“

Vejen havde foretaget en Svingning og samtidig sænket sig, hvorved Udsigten var bleven aabnet til et vidtstrakt Engdrag, der — fladt som et Vand — bredte sig mellem golde Bakkeskraaninger. Derude midt paa den grønne Flade saaes gennem Regnsløret Sandinge By med store, gulkalkede Bøndergaarde og en gammel Havstens Kirke. Ikke langt derfra løftede Stedets berømte Højskole sine røde Mure. Det vidtløftige Bygningskompleks tog sig virkelig imponerende ud og bragte En til at tænke paa en større Stats- og Regeringsanstalt, hvad Skolen paa en Maade ogsaa nu var bleven.

Det var lige i Middagsstunden. Fra alle Byens Skorstenspiber sænkede en brunlig Tørverøg sig tungt over Straatagene, og rundtomfra hørtes Hanerne at kalde Hønsene til Køkkendørene. Da Kaleshevognen skumplede gennem Gaden, var der ikke et Menneske at se; hele Byen var som uddød. Kun henne fra den folkelige Friskole hørte man Skolebørnene synge i vilden